

Polka française.

(Simfoničen potpourri.)

Mains dont je sens les doigts sur moh âme,
orpheline,
je vous baise en pleurant, ô mains de
Joséphine!

Ed. Rostand, L' Aiglon, IV. 7.

Godala svirajo poskočna,
iz njih kot morje lije strast.
Nocoj je duša vsemogočna,
nocoj je njena vsa oblast!

O moja duša je vsemožna,
nobenim zakonom podložna;
svobodna voli tvar življenja
in prosta lik po želji menja,
nikjer v prostoru omejena:
nobena gora previsoka,
nobena reka preširoka,
predaleč zvezda ni nobena.
O moja duša je vsemožna,
nobenim zakonom podložna,
nji včeraj-jutri ne velja,
le danes večnomlad pozna.
Na svet prišla je duša moja,
ko prvi vztrepetal je up;
in prej ne najde več pokoja,
da zadnji zaječi poljub.

O moja duša je vsemožna,
 nobenim zakonom podložna!
 Ne vem, če v srečo, če v pogubo
 najlepšo ljubim zemlje hčer.
 Zaman se skrivaš, dekle ljubo,
 zaman zapiraš prag in dver.
 Na ustnah tvojih plamenečih
 vso noč se duša moja greje;
 ob vtirpih srca koprnečih
 noči minute sladke šteje.
 Najdražja izmed milijonov,
 kaj vleče v jezera vodo
 te tam v zatišju gorskih sklonov?
 Da vanjo potopiš telo?
 Kot riba pljuskaš po gladini,
 ščegečejo, zagrinjajo
 poredni valčki te v bistrini.
 Na koga te spominjajo?
 Se moja duša je stopila,
 do vrha jezero nalila?

Hitro, ah, prehitro mine
 ura v maju, ura v slaju;
 kakor misel mimo šine,
 najdena v tihotnem gaju.

O moja duša je vsemožna,
 nobenim zakonom podložna;
 iz jezera, s planin Triglava
 jo miče južnih solnc nižava.
 Tam v krilo črnih brazd se skrije,
 v modró cvetoči lan razvije.
 Ob meni vstane veseljak,
 gizdavi moj prijatelj mak;
 ob strani zvesto mi stoji,
 prijateljsko z menoj deli,
 kar volja božjih rok pošilja,
 vse dneve stiske in obilja.
 Lepo je tam cveteti
 nad poljem široširnim,
 noči prehrepeneti
 pod nebom sinjemirnim.

Na polju dobro sva postlana,
 prijatelj makec ino jaz,
 deviške sapice do rana
 tam ljubiva za kratek čas.
 Najslajšo kapljico rosice
 tam pije vso dolgo noč,
 in ginjen poje mak zdravice,
 oko solznó in glas tresoč:

V svoj tempelj, svoj hram,
 med trtami tam,
 tam biti čem pokopan,
 tam čakal bom sodnji dan.

Kjer dela hlad mi trte senca,
 noge denite pod dveri;
 pod kapom ljubega studenca,
 pod čepkom glava naj leži.

V svoj tempelj, svoj hram,
 med trtami tam,
 tam biti čem pokopan,
 tam čakal bom sodnji dan.

Hitro, ah, prehitro mine
 ura v maju, ura v slaju;
 kakor misel mimo šine,
 najdena v tihotnem gaju.

Na tkani lan, na platno belo
 trgovčeve oči štrmijo.
 Kaj sluti razorano čelo,
 morda z dobičkom le kupčijo?
 Ko vstopiš, draga ti, ponosna
 kot mojih sanj skrivnost,
 in ko trepalnica se rosna
 ti dvigne v pogled prost,
 od vseh strani naproti
 služabniki Merkurja prihite,
 kot zdajci so peroti
 pognale jim mladeniške pete.
 In gospodar se sam podviza,
 novosti kazat iz Pariza:

„S čim, milostiva, naj postrežem?
 Dovolite, da to razvežem!
 Božanka, platno to poglejte!
 Kako šumi! To nit preštejte!
 Božanka, ker prijetno čuti koža,
 kot da ročica ljubljena jo boža.“

In ko šivilja mero jemlje
 najlepši hčerki majke zemlje,
 po željah njenih kroj prikraja,
 božanka-duša se naslaja:
 „Obšijte s čipkami robove,
 kar Idrija najnežnejših ima;
 in kakor san cvetoč naj plove
 umetna vezenina prek blaga!“
 Tenčica s tiho, sveto grozo
 telesca marmor ti ovije.
 O Bog, odpusti grešno pozo,
 odpusti sladke mi norčije!

Hitro, ah, prehitro mine
 ura v maju, ura v slaju;
 kakor misel mimo šine,
 najdena v tihotnem gaju.

A moja dušica vsemožna,
 nobenim zakonom podložna,
 na grob odprti pohiti;
 obupana in vsa otožna
 se v hladno rušo presnovi.
 In moja duša hladne ruše
 v plamenu zadnjega objema
 poljubi tvoja usta nema,
 da ti sežgano od strasti
 telesce se v pepel zdrobi.
 Iz ruše, moje zveste duše,
 s pepelom tvojim oplojene,
 najlepše rože cvet požene.

Rafael Mirt.

